

A že je mrak.
Raz njega ne bi videl več
teh krajev pod seboj,
le nad seboj prostranstvo zvezd:
citronasto rumen vsemirski prah
posut po temnomodrem prtu.

Zato naj ga kar blag zahodni veter
naprej odžene.
Potihoma – za vselej.

SVET SE ZAGRINJA

Zgineva v poznem popoldnevu
podlaga zlata (in beseda),
ki bi podprla sliko
travnika cvetočega.

Svet se zagrinja v molk.
In v mrak.

Le majhno nočno luč sledim,
ki tli v drobni kresnici.
Tiho tiho leti. Ugasne
na orošeni cvetici.
Tu zmanjka mi besed,
ni več kaj sporočiti.

BESEDE NI

S suho, črno besedo sem odel mamu in očeta.
Sam po prostranih gozdovih sem iskal semena,
zdaj izmučen gledam beli strop.
Toplota peči, v kotu nad glavo pajek.
Tam zunaj vrabec vrešči.
Čudežni kamen škrata pospanosti.
Tu tišina ur, tam modra zemlja,
nekje zeleno nebo.
Mati vsa bela mi vodi roko,
da s kreda na črno obleko očeta
napišem teh nekaj (besed v slovo).

MARKO ALIČ
Žiri

TIHA LUČ

Ko oblak prekrije nebo,
ko sonce ugaša nad zemljo...

Takrat ko vse je odšlo,
ko v sebi sem sklonjen ostal,
da, takrat sem vzljubil temo.

Vzljubil tihoto,
vzljubil samoto.
Vzljubil krik bolečine v sebi
si izrul trnje v peti.

Občutil svetlobo,
se sklonil v vodo.
Pogled iz nje
se mi dviga v SVOBODO.

DRUŽICA SAMOTA

Stal sem na mokri tlakovani cesti. Nedeljsko popoldne se je nagibalo proti večeru, celo dež je prenehal. Za sabo je pustil svoje mokre sledi. Te bodo ob prvih jutranjih žarkih izginile v skrivnost življenja in obrodile nove sadove, katerih skrivnost mi je nedoumljiva.

Naslanjal sem se na zid. Iz njega sem vpijal vlago in mokroto, katero sem zaznaval tudi z očmi. Njen hlad pa sem čutil na svojih trudnih ramenih. Nisem se ji odmikal, dopustil sem ji, da me je pretresla do srca. Ni me pustila, da bi na krilih sanj zajadral višje. Do zvonov, ki so ravno oznanjali večerni ave. S pogledom sem sledil tem bronastim zvokom, a uzrl sem le vlažno steno visoke zgradbe na drugi strani ceste. Ujet sem bil med zidove. Le ulica je imela smer. Toda nisem se odločil ne za levo ne za desno smer, ostal sem na svojem mestu. Z zadnjim odbitim »bom« se je z večerom začel širiti tihota. To ni bila tista vsakdanja, kot jo občutim ob večerih v svoji sobici, ampak praznična, zavita v mehko tančico skrivnosti, ki je s sabo prinašala bolečino. Nisem jo razumel. Bilo mi je dovolj, da sem jo čutil.

Ob delovnih dneh sem tu srečeval vse polno ljudi. Danes nikogar. Hodili smo drug mimo drugega s tujimi mislimi v svojih glavah. Takrat se mi je zdelo, kako preprosto, nič posebnega je življenje. Toda danes, na praznik, sem tu sam. Le ona je poleg mene, v vsej svoji pusti krasoti. Že dolgo poznam njeno lepoto, vsak njen gib, pogosto čutim njeno bližino. Mnogokrat sem prihajal na to najino mesto. Srečeval sem jo vsak dan, ob večerih je bil najin zmenek, ki je trajal pozno v noč, dokler me ni premagal spanec. Nikdar nisva govorila, toda danes so spregovorile njene oči. Zazrl sem se vanje, v njih videl sebe in njo kot eno telo. Spoznal sem jo, ime ji je SAMOTA.

KRIZANTEMA

Krizantema bela
je ovenela.

Roža, ki dolgo,
dolgo je brstela.